

Лепидъ го попыта, да ли та обича за да са ожени за тебе та да украсятъ въ този случай вратата му прѣтелитъ съ брачны вѣнцы.

— Невъзможно! Че какъ ты можи да чуешъ навѣтливата тѣзи клевета?

— Искашъ ли да са научишъ отъ устата ми гнуснитъ думы на мръсната онѣзи чета, чрезъ която ся раздава и надяжда тѣзи клевета по цѣла Помпей? Исповядамъ ти че азъ самъ си не щѣхъ да повѣрвамъ таквази нѣзостъ у Главка ако не бѣхъ ма убѣдили разны свидѣтели очевидцы на сичко туй косто ти разказахъ. (Юна, побѣланотъ мраморный стѣлпъ, на който са опираше, кляуникъ сѣглавата назадъ и са отпуски на стола си.) Вървай че много страдахъ, а и много са разсърдихъ като чухъ да са охула името ти и да върви отъ уста въ уста като че е приказската за жена подолня и отъ една играчка. За туй побързахъ да та намѣрихъ днесъ и да та извѣстѣи; увѣривамъ та че като намѣрихъ Главка тука безъ малко щѣхъ да си изгубѣи ума, неможихъ да скрийхъ негодованіето си и за туй са отнесохъ къмъ васъ неусмотрително. Ще ли простишъ прѣтели си, Юно? (Юна си подаде ржката на Арбака, но мълчеше.). Ты забрави туй сичко, продължаваше той, нека ти позаслужи само кате съвѣтъ; защото общественото ти положеніе изыскава голѣмо благородуміе. Но туй, Юно, не трѣба да та ускърбява, защото не е възможно Юна да помисли нито една минута за лекоумныя този момъкъ. Таквызи обиды нараняватъ ако са стрѣлятъ отъ лица обичны, и съиго другито можеше залиби Юна, но Главка никога.

— Да залибѣи! извика Юна съ стѣсненъ гласъ и съ горчива усмѣхка. Туй ми само трѣбаше!

Достопабѣлжително е че въ древнитъ времена съвѣмъ че обществената система бѣше много различна ото днешната наша система, чловѣческійтъ животъ са смутяваше и нарушаваше чрезъ еднаквы леки причины. Сжщата кознетворна ревность, сжщата лукава клевета, сжщитъ анекдоты които разнасятъ и разказватъ нѣкои навѣтницы, бѣхъ доста, много пѣти, да разкжсатъ врьскытъ на найпламенната любовь и да осуегятъ най честитытъ й обстоятелства. Споредъ митологіята имало нѣкаква си рыба която като олавяла кормилото на голѣмъ корабъ можаше на часа да го спрѣ въ плаваньето му. Голѣмытъ страсти на чловѣческій родъ подлежатъ сѣкоги на сжщото щастіе на онзи корабъ, и ный несъвършенно быхмы описвали живота, ако въ описаніето на эпохы плодovitы отъ драматическы събытія, оставяхмы на страна механизма на дистрибутъ до-машны интригы, които са разиграватъ и у съвременнытъ общества,